

Combatre la resignació: L'alternativa que vindrà

La resposta a la sentència ha de ser massiva i desobedient, que apunti a la voluntat d'exercir drets enfront d'un Estat que utilitza el càstig enlloc dels mecanismes polítics de resolució de conflictes

Mireia Vehí

Diumenge passat, la CUP va celebrar dues assemblees nacionals que van suposar un desplegament logístic, polític i militant increïble. Voldria començar aquestes línies agraint tota la feina que va comportar, la dedicació per part de tantes militants alliberades i el compromís de totes les que hi vàrem ser (i de les que no hi van poder ser però s'hi sentien).

Segurament va ser un dia amb massa decisions a prendre i massa poc temps per a parlar, pensar i debatre. Però en els temps que corren, en un moment de poca brúixola i molta capelleta, de poc camí clar i molta tribuna, que el diumenge centenars de militants féssim dues assemblees nacionals i poséssim la intel·ligència col·lectiva al centre de l'acció política per a decidir des d'on actuem, amb quina mirada, cap a quins objectius i de quina manera - Assemblea de Ginebra present des de la pantalla -, és immensament transformador.

Malgrat els temps que corren, malgrat la repressió, malgrat la incertesa, nosaltres posem allò col·lectiu com a pedra angular del que ha de venir. A can CUP, les cruïlles polítiques les analitzem entre totes, les pensem des de tots els racons del territori, i tractem de donar-hi resposta de forma horitzontal. I és el més transformador que tenim, saber-nos part d'un projecte col·lectiu, horitzontal i heterogeni.

L'Assemblea Nacional Estratègica: dos mesos fent bullir l'olla

Vam començar amb uns documents portats a Consell Polític, treballats a les assemblees locals i territorials, amb una comissió redactora que va fer realitat la ponència i, davant de la dificultat de decidir coses entre tantes - som moltíssimes militants -, imaginació, creativitat i enginyeria assembleària: ens hem inventat una altra forma de fer Assemblea nacional que s'allarga en el temps. Des del passat 1 de juliol, quan es va enviar la ponència i vàrem fer les primeres assemblees territorials, fins que acabem votant-la a finals de mes.

Per això, el diumenge no va ser el final de res. Segurament és el principi d'una proposta que requerirà més treball per a poder fer realitat els Països Catalans vertebrats des del municipalisme, **més intel·ligència col·lectiva per a fer de la CUP i de l'esquerra independentista actors imprescindibles dels temps que venen**, i més espais de debat per aterrar el marc estratègic a propostes pràctiques i senzilles.

Siguem realistes, construïm allò impossible

Qualsevol intent de canvi en clau independentista i transformadora trobarà les mesures

de l'Estat i la UE com a resposta

La ponència, que fins a finals de juliol no serà un document aprovat, planteja una mirada *realista* al moment polític actual. *Realista* en el sentit que, qualsevol intent de canvi estructural dut a terme des de les institucions en clau independentista i transformadora es trobarà de front les mesures de l'Estat i la Unió Europea com a resposta.

L'article 155 de la Constitució Espanyola, l'espasa de Damocles sempre present que s'activarà cada vegada que hi hagi un exercici de sobirania nacional; l'article 135 de la Constitució Espanyola, que ens obliga a pagar el deute abans que a finançar serveis públics; la recentralització de poder sistemàtica per a imposar l'autoritarisme de mercat a costa dels drets democràtics fonamentals que imposa la Unió Europea perquè la financiarització de l'economia no tingui límits; la necropolítica d'una Unió que mata per assegurar que no es toca ni un bri de les relacions colonials que sustenten l'acumulació de capital a dins i a fora de les fronteres.

És en aquest context concret on s'ha de bastir el projecte de l'esquerra independentista i de la CUP. I la proposta és poder pensar i treballar des d'una lògica de presa de poder, construïnt capital simbòlic, és a dir, hegemonia; però també capital material concret. **Centrar-se en construir i contribuir a moviments i organitzacions que ens permetin exercir poder - i que ja existeixen** -: economia social, solidària i cooperativa que pugui arribar a ser una font de contrapoder a la Unió Europea de la misèria i a la banca usurera; sindicats d'habitatge i de territori que guanyin drets a partir de la desobediència civil; moviments antiracistes que lliurin la batalla contra el racisme institucional i ens posin el mirall de la colonialitat amb tota la cruesa que suposa; moviments feministes que estenguin arreu la transformació substancial de les relacions, del gènere i de la divisió sexual del treball i de la misèria; moviments ecologistes i pel territori que exerceixin defensa activa de la vida entesa com la terra. I així fins a on puguem, amb una estratègia clara de construcció d'institucionalitat pròpia, aquella que ja funciona en l'àmbit cultural i d'oci i que ens ha permès, des de fa tants anys, esdevenir en col·lectiu.

Des de l'estratègia política institucional de la CUP, toca fer de l'1-O una pràctica habitual

I des de l'estratègia de política institucional de la CUP, toca ser a les institucions fent de l'1 d'octubre una pràctica habitual i que estiri els límits fins on es pugui. **La combinació entre la institució i el carrer organitzat, exercint desobediència quan els límits materials de l'ordenament jurídic i constitucional ho requereixin, són la clau de la conquesta de drets.**

En el terreny de l'habitatge ha sigut una fórmula que fa molt temps que funciona, quan els ajuntaments de la CUP no han tingut la llei 24/2015 a l'abast per a garantir habitatge - evidentment suspesa pel Tribunal Constitucional -. Si l'ordenament constitucional no permet garantir el dret a l'habitatge, que el moviment okupi blocs de fons voltors, que la institució es posarà al servei d'aquest per tal de fer efectiu el dret a l'habitatge. I ho ha de ser en molts altres àmbits en els que els drets depenguin de la desobediència civil.

Ni realisme màgic, ni futur impossible: construïm les condicions

I en clau estrictament nacional i pel que fa a l'exercici de l'autodeterminació, ens ubiquem en un terreny en el que entenem que, ara mateix, no hi ha condicions per guanyar. Però l'autodeterminació

només es possible a través d'una estratègia que passi per múltiples embats. **I les condicions només es poden construir, justament, a partir de l'impuls de múltiples 1 d'octubre.**

La resposta a la sentència ha de ser massiva i desobedient, que apunti a la voluntat col·lectiva d'exercir drets enfront d'un aparell d'Estat que utilitza el càstig

Amb la sentència del Tribunal Suprem a l'horitzó, on ens hi juguem el tractament de la dissidència per part de l'Estat en el futur, **cal aconseguir una resposta massiva i desobedient que assenyali el TS com a part d'un engranatge dinamitador de drets civils i polítics** que, des que va començar el judici, està enfocat a castigar per exemplaritzar qualsevol poble de l'Estat que gosi aixecar-se qüestionant la monarquia, la unitat de la pàtria i el capitalisme com a únic model possible - recordem la mesura aprovada pel Consell de Ministres per a que les empreses canviessin la seva seu per tal de contribuir a la fallida durant l'octubre del 2017, o el pànic a que el Banc Central Europeu tallés els diners dels caixers -. I la resposta ha de ser massiva i desobedient, que apunti a la voluntat col·lectiva d'exercir drets col·lectius enfront d'un aparell d'Estat que utilitza el càstig enlloc dels mecanismes polítics de resolució de conflictes.

Acabo, citant una frase d'un dels moviments de referència polítics per a moltes, que obre la ponència estratègica de la CUP: *"nos quieren quitar la tierra para que no tenga suelo nuestro paso"* (Subcomandante Marcos).

Que la terra, com la vida, sigui el camp de batalla per a caminar.